

den af Ordføreren hævdede Opfattelse, at der skulde være truffet en Overenskomst, og jeg har ikke kunnet se, at man kan gøre gældende, at der er truffet en Overenskomst, som den, der paastaas at være truffet. Men jeg har samtidig tilføjet, at dersom der havde været Lejlighed eller Mulighed for en Konference med Finansudvalget om denne Sag, tror jeg sikkert, at jeg vilde have forsøgt at faa en Udtalelse fra Finansudvalget om, at man delte Ministeriets Opfattelse, og at det gjorde Tilbud burde modtages. Naar den ærede Ordfører der taler om en Udsættelse paa 4 Maaneder, er det neppe rigtigt regnet. Jeg har i Begyndelsen af Marts Maaned faaet Andragendet, har læst det igennem, ganske vist uden nogen Tanke paa Finansudvalget, derefter sendt det til Betænkning af den Afdeling af Indenrigsministeriet, som er nærmest dertil, og uden hvis Udtalelser jeg ikke passende vilde have kunnet forhandle med Finansudvalget. Thi man vilde dog med Rette have spurgt mig: Hvad mener Ministeriet selv? Og min Mening maatte især støtte sig paa Erklæringer fra Direktoratet for den kongelige grønlandske Handel. Da Andragendet vendte tilbage med denne Betænkning, var der ikke noget Finansudvalg at forhandle med, thi det var i Maj, og Finansministeriets Udtalelse er fremkommen i Juni. Hvis jeg saa vilde have opsat det af Hensyn til Finansudvalget, vilde det sikkert ikke have drejet sig om 4 Maaneder, nej, der er størst Sandsynlighed for, at vi den Dag i Dag ikke vilde være komne til nogen Afgørelse. Vi kunde ikke begynde at forhandle forinden tidligst November Maaned. Men hvornaar vi vare komne til Ende med disse Forhandlinger om Koncessionen, ved hverken den ærede Ordfører eller jeg noget sikkert om. Det kunde godt være, at det kunde trække hen det meste af et Aar, og det var netop Meningen fra Kryolitselskabets Side, at faa mit Tilsagn om, at denne Sag skulde finde en snarlig Afgørelse, som kunde sætte Selskabet i Stand til at udføre de Arbejder, som man var i Begreb med, og træffe de Overenskomster, man ønskede at træffe, saa snart som muligt. Naar den ærede Ordfører udtaler, at jeg har gjort mig solidarisk med den tidligere Konseilspræsident og Indenrigsminister i 1893, er dertil at bemærke, at jeg kun har fremført det her, som jeg mener, at han selv vilde have fremført, hvis han havde været her. Og jeg har føjet dertil, at der efter mit Skøn ikke for Kryolitselskabets Vedkommende foreligger

nogen Overenskomst, som han kunde have gjort mig bekendt med, foreligger snarere en Vægning fra hans Side for denne Koncessions Vedkommende, og det kan man dog ikke kalde en Overenskomst. Men jeg ender, saaledes som jeg endte over for den anden ærede Ordfører for Finansudvalget, med at sige, lad os dog sørge for, naar der bliver truffet Aftaler mellem Finansudvalget og en Minister, at de da komme til at foreligge saaledes, at vi ikke bagefter her skulle staa Dage igennem og trættes om, hvorvidt der foreligger en Aftale, og hvad den gaar ud paa. Derfor behøver det ikke at ske paa stemplet Papir og med Vitterlighedsvidner, som den ærede Ordfører udtalte, det er ganske tilstrækkeligt, at der enten føres en Protokol i Finansudvalget, som viser, hvad man er bleven enig om, og som derefter oplæses for og ratihaberes af den paagældende Minister, eller hvad der synes mig er det bedste, at der rettes Skrivelser fra Finansudvalget til Ministeriet, som fastslaar, hvad der er aftalt. Jeg vil gøre mit til, at der ikke i min Ministertid kommer Overenskomster med Finansudvalget, hvorved jeg skulde kunne komme i det Tilfælde senere hen at komme i Strid med Finansudvalget om, hvorvidt de have været afsluttede eller ikke, og det tror jeg, er et Ønske, som burde næres og formodentlig næres ogsaa af det høje Finansudvalg. Det er min Opfattelse af denne Sag, men jeg kan ikke derfor se, at jeg som Minister har gjort mig solidarisk med nogen og navnlig ikke med nogen, som mener, at man er berettiget til at bryde en ren og klar Aftale med Finansudvalget, paa ingen Maade, jeg maa bestemt gøre Indsigelse mod en saadan Udlægning eller Beskyldning.

Ordføreren (C. Hage): Jeg har, da jeg forrige Gang havde Ordet, udtalt mig saa udførligt om disse to Spørgsmaal, at jeg ikke atter skal gaa ind paa Detaillerne. Der er heller ingen Anledning dertil; thi den ærede Ministers sidste Udtalelse har vel indeholdt mange Ord, men har ikke paa noget Punkt afkræftet Rigtigheden af, hvad jeg har sagt. Der er kun en enkelt Ting med Hensyn til Stiftstidenden, jeg ønsker at berigtige. Jeg skal saaledes ikke opholde mig ved dette, at den ærede Minister med Selvtilfredshed fremhæver, at vi i Finansudvalget ikke vidste, at alle Stiftstidendeprivilegier kun ere gældende „indtil videre“. Det er meget rigtigt, det vidste vi ikke nøje; jeg selv